

چگونه محبت اهل بیت(ع) را در دل نوجوان نهادینه کرد؟

آنچه از قرآن و کتب روایی و همچنین کلام ائمه معصومین ع بدست می آید این است که هر شخصی از طریق راههای متعددی میتواند محبت اهل بیت ع را در دل خود و فرزندان خود ایجاد کرده و آنرا برای همیشه حفظ نماید:

1- دوران پیش از کودکی

این مرحله، به مراقبتها و رفتارهای والدین در دوران شیرخوارگی و نوزادی فرزندان مربوط می‌شود.

امّا... اینک ماییم و کودکان و نوجوانان جامعه و ضرورت و اهمیت تربیت ولایی و دینی آنان.

در اینکه چگونه می‌توان جوانان و نوجوانان را «مُحِبِّ آل محمد» و دوستدار اهل بیت(ع) بارآورد، راههای مختلفی وجود دارد. برخی از این راهها جنبه ذهنی و تئوری دارد، یعنی طرح موضوعات و مباحثی که نتیجه آن ایجاد کشش و جذب نسبت به خاندان پیامبر است. عمدتاً بیان فضایل و مناقب و مقامات و شرح حال و سیره اولیاء الهی، حتی ذکر شمایل و اوصاف ظاهری آنان، از این بخش است. بعضی حتی از راه

تصاویر و عکسهای منسوب به پیامبر و امامان، به آنان علاقه پیدا می‌کنند و تصویر، گذرگاه و معبری برای ورود به دنیای زیبا و دوست‌داشتنی اولیای دین می‌شود. برخی هم جنبه عملی و کاربردی است، یعنی اجرای برنامه‌ها یا توجه به نکات اجرایی و کاربردی که نتیجه آن جای گرفتن محبت اهل بیت (ع) در دل کودکان و جوانان است و این کار، عمدتاً از سوی پدران و مادران، اولیاء و مربیان، برنامه‌سازان، مسؤولان فرهنگی و تربیتی کشور و چهره‌های مورد توجه و علاقه نسل نوجوان در جامعه است. اینک برخی از این راهها و شیوه‌ها برشمرده می‌شود:

2- پیوند با آب فرات و خاک کربلا

استفاده از نمادها و سمبلهایی که به نوعی ارتباط با اهل بیت دارد، این رابطه را تقویت می‌سازد. «عاشورا» برجسته‌ترین مظهر خط ولایت نسبت به این خاندان است.

«شهادت» و «عطش» نیز دو جلوه مهم عاشورا است.

«آب فرات» یادآور تشنگی امام و اهل بیت او و وفای عباس (ع) است و «تربت» سیدالشهدا، خاک آمیخته به خون «ثارالله» است و این دو، فرهنگ عاشورا و حب اهل بیت را با خود دارند.

در تعالیم شیعه، از سنتهای مؤکد مذهبی، برداشتن کام نوزاد هنگام تولد، با تربت سیدالشهدا و آب فرات است یعنی اندکی از این یا آن، به کام نوزاد مالیدن، یا در دهان او چکاندن.

این کار، هم پیوند دادن نوزادان از همان بدو تولد با این خاندان و عاشورا است، هم نشان عشق والدین به ایجاد این رابطه است، هم تأثیر طبیعی این «آب و خاک» در سرشت و طینت و خلق و خوی فرزندان است. همچنان که طبق احادیث بسیار، خداوند در تربت سیدالشهدا «شفا» و خاصیت درمانی قرار داده است، (4) اثر ایجاد محبت و امنیت هم در این تربت و آن آب نهاده است. پس، از راههای عملی، یکی هم عمل به این سنت دینی است. اثر ایجاد محبت در روایات مربوط به آن هم بیان شده است. امام صادق (ع) فرمود:

«حَنِّكُوا أَوْلَادَكُمْ بِمَاءِ الْفِرَاتِ». (5)

کام نوزادان خود را با آب فرات بردارید.

امام صادق (ع) به سلیمان بن هارون بجلی فرمود:

«مَا أَطْنُّ أَحَدًا يُحَنِّكُ بِمَاءِ الْفِرَاتِ إِلَّا أَحَبَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ». (6)

گمان نمی‌کنم که کسی با آب فرات، کام نوزاد را بردارد مگر آنکه ما خاندان را دوست بدارد.

آن حضرت، فرات را نهری بهشتی می‌داند که به خدا ایمان آورده است و روزی یک قطره از بهشت در آن می‌چکد، و نیز فرمود:

«مَنْ شَرِبَ مِنْ مَاءِ الْفِرَاتِ وَحَدَّكَ بِهِ فَهُوَ مَحَبَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ». (7)

هر کس از آب فرات بنوشد، یا کام کودک را با آن بردارد، یقیناً دوستدار ما خاندان خواهد بود.

علی(ع) فرمود:

«إِنَّ أَهْلَ الْكُوفَةِ لَوَ حَنَّكَوْا أَوْلَادَهُمْ بِمَاءِ الْفِرَاتِ لَكَانُوا شِيعَةً لَنَا». (8)

اگر کوفیان، اولاد خود را با آب فرات، کام برداشته بودند، شیعه ما می‌شدند.

امام صادق(ع) فرمود:

«مَا أَحَدٌ يَشْرَبُ مِنْ مَاءِ الْفِرَاتِ وَ يَحْدُكُ بِهِ إِذَا أَوْلَدَ إِلَّا أَحَبَّنَا، لِأَنَّ الْفِرَاتَ نَهْرٌ مُؤْمِنٌ». (9)

هیچ کسی نیست که از آب فرات بنوشد، یا وقتی فرزند آورد، کام او را با آب فرات بردارد، مگر آنکه دوستدار ما شود، چرا که فرات، نهری مؤمن است.

آن حضرت، در مورد کام برداشتن نوزادان با تربت سیدالشهدا هنگام تولد، چنین دستور داده است:

«حَنَّكَوْا أَوْلَادَكُمْ بِتُرْبَةِ الْحُسَيْنِ، فَانَّهَا أَمَانٌ». (10)

فرزندان خود را با تربت حسین(ع) کام بگیرید، چرا که مایه ایمنی است.

البته در روایات، تأکید شده است که این بهره‌گیری درمانی از تربت، وقتی است که انسان به این نکته باور داشته باشد که خداوند در تربت آن حضرت، این نفع و خیر را قرار داده است. (11)

سنت آمیختن آب یا شربت به تربت سیدالشهدا و نوشیدن و نوشاندن آن به دیگران جهت درمان، زمان ائمه هم رواج داشته است. (12)

امروز نیز میان معتقدان و شیفتگان این مکتب، رایج است. (13)

3- استفاده از علاقه به محبوبیت

هر کس دوست دارد مورد علاقه و محبت دیگران باشد و مورد توجه قرار گیرد. در جذب افراد، اظهار علاقه خیلی مؤثر است، بخصوص آن طرفی که انسان مورد علاقه او باشد اگر شخصیتی معروف، مهم و معتبر باشد، مورد رغبت بیشتری است. تا چه رسد به اینکه آن طرف، خدا و حضرت رسول(ص) و ائمه اطهار(ع) باشند. باید چنین القا کرد که رشته محبت و علقه ولایی با اهل بیت(ع) موجب می‌شود انسان محبوب

خدا و رسول خدا (ص) گردد و چه موهبتی بالاتر از این؟ طرح این مسأله که ائمه (ع) دوستدارانشان را دوست دارند، ایجاد محبت می‌کند. روایت در این زمینه بسیار است، از جمله این حدیث: کسی به محضر امام علی (ع) رسید و گفت: السلام علیک یا امیرالمؤمنین و رحمة الله و برکاته، کیف اصیحت؟ سلام (و رحمت و برکات خدا) بر تو ای امیر مؤمنان، چگونه صبح کردی و چگونه ای؟ حضرت سر بلند کرد و پاسخ سلامش را گفت و فرمود: «اصیحتُ مُحِبًّا لِمُحِبِّیْنَنا و مُبْغِضًا لِمَنْ یُبْغِضُنَا» (14) صبح کردم، در حالی که دوستدارِ دوستداران هستم و دشمن کسی که با ما دشمنی دارد.

طرح مسأله حبّ متقابل و رضایت طرفینی میان خدا و بنده یا پیامبر (ص) و امت، کارساز است. قرآن هم نمونه‌هایی دارد، همچون: «2م و رَضُوا عَنْهُ»، (15) «فَسَوْفَ یَأْتِی اللّٰهُ بِقَوْمٍ یُّحِبُّهُمْ و یدین و ثابت قدمان در راه خداست.

با طرح این که خدا چه کسانی را دوست می‌دارد؟ و پاسخ این که محبّان اهل بیت را، و نتیجه‌گیری این که پس محبوب خدا شدن هم در سایه مودت اهل بیت است، علاقه‌ها را به این خاندان می‌افزاید. هم دوست داشتن برگزیدگان افتخار است، هم محبوب آنان بودن ارزش است. در زیارت «امین الله»، در حریمهای ائمه معصومین از خداوند چنین درخواست می‌کنیم:

خدایا! دل و جان مرا شیفته اولیای برگزیده‌ات قرار بده و مرا در زمین و آسمان محبوب گردان: «مُحِبِّةً لِّصَفْوَةِ اَوْلِیَاءِکِ، مَحْبُوْبَةً فِی اَرْضِکَ و سَمَاءِکِ». (17)

دوستی با اهل بیت (ع) انسان را با این خانواده همخون و همدل می‌سازد و عضو این خانواده الهی می‌گرداند. همچنان که سلمان فارسی را رسول خدا (ص) از این دودمان دانست و فرمود: «سلمانٌ مِنْ اَهْلِ الْبیتِ» (18) «سلمان از ما خاندان است».

چنین تعبیری را پیامبر اکرم (ص) درباره ابوذر غفاری هم فرموده است و امام صادق (ع) نیز درباره فضیل بن یسار (19) و یونس بن یعقوب (20) فرموده است که اینان از ما خاندان هستند.

این موهبت بزرگی است که انسان از خاندان پیامبر محسوب شود. محبت اهل بیت، چیزی است که این امتیاز را برای دوستدار می‌آورد. به این دو حدیث توجه کنید (که یکی محبت و دیگری تقوا و عمل صالح را زمینه‌ساز عضویت در مجموعه اهل بیت می‌داند):

امام باقر (ع): «مَنْ اَحَبَّنَا فَهُوَ مِنْنا اَهْلَ الْبیتِ» (21) «هر

که ما را دوست بدارد از ما خاندان است». امام صادق(ع): «مَنْ اتَّقَى مِنْكُمْ وَاصْلَحَ فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ». (22) «هر کس از شما که تقوا پیشه کند و در پی صلاح و اصلاح باشد، او از ما اهل بیت است».

توجه به این نکته مهم است که محبت به تنهایی، بدون تقوا و صلاح و اصلاح، چندان کارساز نیست و محبت واقعی به همان همسویی می کشد.

4- توجه به عنایت اهل بیت به شیعه

پیروان و دوستداران اهل بیت(ع)، مورد عنایت و توجه و تقدیر خاندان پیامبرند. توجه داشتن و توجه دادن به این عنایت و محبت و تکریم، محبت آنان را در دلها ایجاد می کند یا می افزاید. اهل بیت، هواداران نشان را دوست دارند، آنان را می شناسند، آنان را شاخ و برگ درختی می دانند که به خودشان مربوط می شود، در دنیا گرفتاری هایشان را حل می کنند، در آخرت از آنان شفاعت می کنند و محبتان خویش را از یاد نمی برند.

در این زمینه احادیث فراوانی است که به چند نمونه اشاره می شود:
1 - حذیفه بن اسید غفاری گوید: امام حسن مجتبی(ع) وقتی با معاویه صلح کرد و به مدینه برمی گشت همراهش بودم. پیش او یک بار شتر بود که همواره همراه آن بود و جدا نمی شد. روزی گفتم: این بار چیست که از تو جدا نمی شود؟

فرمود: می دانی چیست؟ گفتم: نه. فرمود: «دیوان» است. گفتم: دیوان و دفتر چیست؟ فرمود: دفتر شیعیان ماست، نامهایشان در آن است: «دیوان شیعتنا فیه اسمائهم». (23)

2 - امام صادق(ع) به ابوبصیر فرمود:
«... وَ عَرَفْنَا شِيعَتَنَا كَعِرْفَانِ الرَّجُلِ أَهْلَ بَيْتِهِ». (24)
ما شیعیان خود را می شناسیم، همانگونه که یک فرد، خانواده خود را می شناسد.

3 - امام سجاد(ع) فرمود: ما هر کس را ببینیم، می شناسیم که مؤمن حقیقی است یا منافق. شیعیان ما ثبت شده اند و نامهایشان و نامهای پدرانیشان معروف است، خدا از ما و از آنان پیمان گرفته است، هر جا که ما وارد شویم آنان نیز وارد می شوند:

«إِنَّ شِيعَتَنَا لَمَكْتُوبُونَ مَعْرُوفُونَ بِأَسْمَائِهِمْ وَ أَسْمَاءِ آبَائِهِمْ، أَخَذَ اللَّهُ الْمِيثَاقَ عَلَيْنَا وَ عَلَائِهِمْ، يَرِدُونَ مَوَارِدَنَا وَ يَدْخُلُونَ مَدَاخِلَنَا». (25)

4 - امام کاظم(ع) در مورد آیه «وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَ اجْتَدَبَيْنَا» (26) فرمود:

«فَهَهُمْ وَاللَّاهُ شِيعَتُنَا الَّذِينَ هَدَاهُمْ وَاللَّاهُ لِمَوَدَّتِنَا وَاجْتَبَاهُمْ لِدِينِنَا...» (27)

به خدا قسم آنانند شیعیان ما، آنان که خداوند بر مودت و دوستی ما هدایتشان کرده و برای آیین ما آنان را برگزیده است.

این که انسان توفیق مودت و پیروی این خاندان را داشته باشد، توفیق ارزشمندی است که نصیب همه نمی‌شود و بر این نعمت معنوی باید خداوند را سپاس گفت. عنایت دیگر ائمه، در مورد حساب و شفاعت شیعه جلوه‌گر است که در حدیث بعد آمده است.

5 - امام صادق(ع) در ذیل آیه «إِنَّا لَإِیَابَهُمْ ثُمَّ إِنَّا عَٰلَمِنَا حِسَابَهُمْ» (28) فرمود:

«إِذَا كَانَ یَوْمَ الْقِیَامَةِ جَعَلَ اللَّهُ حِسَابَ شِيعَتِنَا عَٰلَمِنَا...» (29)

چون روز قیامت فرا رسد، خداوند حسابرسی شیعیان ما را برعهده ما می‌گذارد.

و در حدیث دیگری از آن حضرت است:

«نَشْفَعُ لِشِيعَتِنَا وَلَا یَرُدُّنَا رَبُّنَا...» (30)

ما برای شیعیان خود شفاعت می‌کنیم، خداوند هم شفاعت ما را رد نمی‌کند.

6 - امام صادق(ع) فرمود:

«أَیُّنَمَا نَزَكُونُ فَشِيعَتُنَا مَعَنَا...» (31)

ما هر جا که باشیم، پیروان ما با مایند.

حتی در ورود به بهشت نیز این همراهی وجود دارد، علی(ع) فرموده است: از هشت در بهشت، پنج در است که شیعیان و دوستانشان ما اهل بیت از آن وارد می‌شوند:

«... و خمسة ابوابٍ یدخلُ منها شیعتُنَا و مُحَبِّوُنَا...» (32)

7 - امام صادق(ع) در مسجد، گروهی از شیعیان را دید، به آنان نزدیک شد و سلامشان داد و فرمود: به خدا قسم من بوی شما و روح شما را دوست دارم، ما را با تقوا و تلاش، یاری کنید. شما یاران دین خدایید، شما پیشتازان به سوی بهشتید، ما بهشت را برای شما تضمین کرده‌ایم، هر چیزی شرفی دارد، شرافت دین، شیعه است. هر چیزی ستونی دارد، ستون دین، شیعه است. هر چیزی سروری دارد، و بهترین مجالس و سرور آنها، مجالس شیعه است:

«وَاللَّاهُ إِنِّی لَأُحِبُّ رِیحَکُمْ وَ ارواحَکُمْ... إِنَّمَا السَّابِقُونَ إِلَى الْجَنَّةِ، قَدْ ضَمِنَّا لَکُمُ الْجَنَانَ بِضَمَانِ اللَّهِ وَ رَسُولِهِ... أَلَا وَ إِنِّ لَکُلِّ شَیْءٍ شَرَفًا وَ شَرَفُ الدِّینِ الشِّيعَةُ، أَلَا إِنِّ لَکُلِّ شَیْءٍ عِمَادًا وَ عِمَادُ الدِّینِ الشِّيعَةُ، أَلَا وَ إِنِّ لَکُلِّ شَیْءٍ سَيِّدًا وَ سَيِّدُ الْمَجَالِسِ

مجالسُ شیعَتِنَا». (33)

8 - امام باقر(ع) درباره «شجره طیّبه» که در قرآن است، فرمود: آن درخت، حضرت رسول(ص) است، تنه آن، علی(ع) است، شاخه‌اش فاطمه(س) است، میوه‌هایش فرزندان فاطمه زهرا(س) و شیعه، برگهای آن درخت‌اند (و- اوراقها شیعَتُنَا) هرگاه یکی از شیعیان ما از دنیا برود، برگی از آن درخت افتاده و هرگاه نوزادی برای شیعه به دنیا آید، به جای آن برگ، برگی می‌روید. (34)

9 - امیرالمؤمنین(ع) فرمود:

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى اِطَّلَعَ اِلَى الْأَرْضِ فَاخْتَارَنَا وَ اَخْتَارَ لَنَا شِيعَةً يَنْصُرُونَنَا وَ يَفْرَحُونَ بِفِرْحَانَا وَ يَحْزَنُونَ لِحُزْنِنَا وَ يَبْذُلُونَ اَنْفُسَهُمْ وَ اَمْوَالَهُمْ فِينَا، فَاُولَئِكَ مِثْلًا وَ اِلَيْنَا وَ هُمْ مَعَنَا فِي الْجَنَّةِ». (35)

خداوند بر زمین اشراف و عنایت و نگاه کرد پس ما را برگزید و برای ما پیروانی برگزید که ما را یاری می‌کنند، با شادی ما شاد می‌شوند، بر اندوه ما اندوهگین می‌شوند و جانها و مالهایشان را در راه ما خرج می‌کنند، پس آنان از ما و به سوی ما آیند و آنان در بهشت با ما خواهند بود.

این نیز عنایت خدا و اهل بیت به پیروان این خاندان و برگزیدگی و منتخب بودن صاحبان این محبت و ولایت را می‌رساند. این عنایات خاص، موجب ازدیاد محبت انسان به این خاندان جود و کرم می‌شود و دل‌بستگی و دلدادگی می‌آورد.

درباره جایگاه و منزلت شیعه نزد ائمه اطهار و توجه خاصی که به موالیان خود دارند و مقامی که خدا برای سیراب‌شدگان از چشمه محبت و ولای آل الله قرار داده، آن قدر حدیث است که از شمار بیرون است. نقل آنها کتابی قطور خواهد شد. اما برای آشنایی با مضامین گوشه‌ای از این احادیث، عنوان بعضی از این فضیلتها و ویژگیها را می‌آوریم: (36)

شیعیان علی(ع) در قیامت سیراب، و رستگار و کامیابند. شیطان بر پیروان علی(ع) سلطه ندارد. شیعیان علی شیعه خدایند، شیعیان علی، آمرزیده‌اند، در قیامت به دست علی(ع) از کوثر سیراب می‌شوند، پیروان او در دنیا و آخرت منصورند و برگه عبور از آتش می‌گیرند و ایمن‌اند، اگر شیعه نبود، دین خدا استوار نمی‌شد، آنان بهترین بندگان و بر صراط حق‌اند و دین اهل بیت را گرفته‌اند، شیعیان ما به خدا و به عرش خدا و به ما نزدیکتر از دیگرانند، پیروان ما گواه و شاهد بر مردم دیگرند، ما و شیعه ما «اصحاب الیمین» هستیم، شیعیان ما هدایت یافته، صابر، گرانقدر، صادق و رها از سلطه و نفوذ شیطانند، پیروان ما هنگام رستاخیز، با چهره‌های نورانی از

قبرها برانگیخته می‌شوند و سواره به محشر می‌آیند، با نور خدایی می‌نگرند، از سرشت ما آفریده شده‌اند، هم ما برگزیده‌ایم هم شیعیان ما، آنان از شعاع نور ما خلق شده‌اند. خداوند در دنیا شیعه ما را از گناهان نشان پاک می‌کند، خداوند از شیعیان ما میثاق ولایت گرفته است، ما گواه بر شیعیانیم و شیعیان شاهد بر دیگرانند، شیعیان ما می‌توانند نسبت به خانواده خود هم شفاعت کنند، شهید شیعه بر شهدای دیگر برتری دارد، پیروان با ایمان ما با پیامبر خویشاوندند و... صدها کرامت و فضیلت ارجمند.

البته این اوصاف و فضایل و جایگاه والا، به همان اندازه که قیمتی و محبت‌آور و دوست داشتنی است، مسؤولیت و تعهد و مراقبت و دینداری بیشتری می‌طلبد، تا انسان شایسته این همه مقام و رتبه شود (به نکایات پایانی این جزوه دقت کنید).

5- بیان فضیلت حبّ آل پیامبر(ص)

فعال ساختن کانال تبلیغ محبت اهل بیت(ع)، در جذب دیگران اثر دارد. گفتن و مطرح کردن خوبیهای آنان مؤثر است. به عنوان یک دستور کار، باید فضیلت، آثار و برکات محبت اهل بیت(ع) را بصورت پیوسته طرح کرد. به هر حال در عدّه‌ای اثر می‌گذارد و مردم به دنبال یک موج تبلیغاتی در رسانه‌ها یا مراکز فرهنگی، به سمت و سوی گرایش می‌یابند. در این باره احادیث فراوان است. به عنوان نمونه: پیامبر اکرم(ص) فرمود:

أَلَا وَ مَنْ مَاتَ عَلَىٰ حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ شَهِيدًا ،
 أَلَا وَ مَنْ مَاتَ عَلَىٰ حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ مَغْفُورًا لَهُ ،
 أَلَا وَ مَنْ مَاتَ عَلَىٰ حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ مَاتَ مُؤْمِنًا مُسْتَكْمِلَ الْإِيمَانِ ،
 أَلَا وَ مَنْ مَاتَ عَلَىٰ حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ بَشَّرَهُ مُلْكُ الْمَوْتِ بِالْجَنَّةِ ،
 أَلَا وَ مَنْ مَاتَ عَلَىٰ حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ فَتُحَّحَّ لَهُ فِي قَبْرِهِ
 بِأَبَانِ الْجَنَّةِ ،
 أَلَا وَ مَنْ مَاتَ عَلَىٰ حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ جَعَلَ اللَّهُ قَبْرَهُ مَزَارَ
 مَلَائِكَةِ الرَّحْمَةِ... (37)

هر کس با محبت آل محمد بمیرد، شهید مرده است، آمرزیده می‌شود، با توبه می‌میرد، با ایمان کامل می‌میرد، فرشته مرگ او را به بهشت مژده می‌دهد، در قبرش دو در به روی بهشت گشوده می‌شود، قبر او زیارتگاه فرشتگان رحمت الهی می‌شود.

چنین روایاتی فراوان است. ذکر اینها دلها را تکان می‌دهد و شیفته اهل بیت(ع) می‌سازد. از جمله نکاتی که در فضیلت این محبت در روایات فراوان آمده است اینهاست:

- حبّ اهل بیت، اساس دین و نظام دین است. (38)
- حبّ اهل بیت، حبّ خداست. (39) به قول مولوی:

این محبّت از محبّتها جداست

حبّ محبوب خدا، حبّ خداست

- حبّ اهل بیت، حب رسول خداست. (40)

- حبّ اهل بیت، هدیه الهی است. (41)

- حب اهل بیت، برترین عبادت است. (42)

- حبّ اهل بیت، باقیات الصالحات است. (43)

پس وقتی حب اهل بیت (ع) این همه فضیلت دارد، باید ظرف دل را از محبّت آنان پر کرد و عشقها و علاقه‌ها را نثار آنان نمود که شایسته‌ترین افراد برای دوست داشتن و عشق ورزیدن‌اند و ارزش دل به عنوان یک ظرف، بستگی به محتوای محبّتی دارد که در آن است. قیمت انسان، به عشقی است که در ظرف دلش جای می‌گیرد. هر چه آن معشوق و محبوب، ارزشمندتر و نفیس‌تر باشد، انسان هم قیمتی‌تر و پربها تر می‌شود.

رسول خدا (ص) فرمود: ای مردم! پیوسته مودّت ما خاندان را داشته باشید و از آن جدا نشوید، هر کس خدا را در حالی ملاقات کند که مودّت ما را داشته باشد، با شفاعت ما وارد بهشت می‌شود. (44)

6- طرح نیازمندی و بهره‌مندی از این محبّت

انسان معمولاً مجذوب کسی یا جایی می‌شود که گره از کار او بگشاید و بهره برساند. در رابطه‌های اجتماعی افراد، به وضوح این مسأله دیده می‌شود. در زندگی ممتد و مستمر ما که تا آخرت ادامه می‌یابد، کجاها گیر می‌کنیم و نیاز به کمک داریم؟ هنگام مرگ، در برزخ، در رستاخیز، هنگام عبور از صراط و... که بشدّت نیازمند و گرفتاریم، به کارسازی محبّت اهل بیت (ع) آگاه می‌شویم. در این زمینه هم حدیث بسیار است از جمله این چند حدیث مشهور رسول خدا (ص):

1 - «حُبِّي وَ حُبِّ اَهْلِ بَيْتِي نَافِعٌ فِي سَبْعَةِ مَوَاطِنَ اَهْوَالِ هُنَّ عَظِيمَةٌ: عِنْدَ الْوَفَاةِ وَ فِي الْقَبْرِ وَ عِنْدَ النَّشُورِ وَ عِنْدَ الْكِتَابِ وَ عِنْدَ الْحِسَابِ وَ عِنْدَ الْمِيزَانِ وَ عِنْدَ الْمَصْرَاطِ». (45)

حبّ من و محبت اهل بیت من در هفت جا سود می‌بخشد، هفت جایی که هول و هراس آنها عظیم است: هنگام مرگ، در قبر، هنگام برخاستن از

قبر، هنگام تحویل نامه اعمال، هنگام حساب و بررسی اعمال، هنگام سنجش عملها و هنگام عبور از صراط.

2 - «سَأَلَ رَجُلٌ رَسُولَ اللَّهِ عَنِ السَّاعَةِ، فَقَالَ: مَا أَعْدَدْتُ لَهَا؟ قَالَ: مَا أَعْدَدْتُ لَهَا كَبِيرًا، إِلَّا أَنْيَ الْحَبِيبِ اللَّهُ وَرَسُولَهُ. قَالَ: فَأَنْزَتْ مَعَهُ مِنَ الْحَبِيبَةِ (المرءِ مَعَ مَنْ أَحَبَّ) قَالَ أَنَسٌ: فَمَا رَأَيْتُ الْمُسْلِمِينَ فَرِحُوا بَعْدَ الْإِسْلَامِ بِشَيْءٍ أَشَدَّ مِنْ فَرَحِهِمْ بِهَذَا». (46)

مردی از پیامبر پرسید که قیامت کی است و چگونه است؟ حضرت پرسید: برای قیامت چه آماده کرده‌ای؟ گفت: چیز مهمی آماده نکرده‌ام، جز اینکه خدا و پیامبرش را دوست دارم. حضرت فرمود: تو با کسی هستی که دوست می‌داری (انسان با کسی محشور می‌شود که دوستش دارد). انس گوید: من ندیدم که مسلمانان، پس از اسلام به چیزی بیش از این سخن خوشحال شوند.

3 - علی(ع): «مَنْ أَحَبَّنَا كَانَتْ مَعَنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَوْ أَنَّ رَجُلًا أَحَبَّ - حَجْرًا لَحَشَرَهُ اللَّهُ مَعَهُ». (47)

هر کس ما را دوست بدارد، در روز قیامت با ما خواهد بود، اگر کسی یک سنگ را دوست بدارد، خداوند او را با آن سنگ محشور می‌سازد. این مژده بزرگی است که علاقه‌مند به اهل بیت(ع) بدانند که در آخرت هم با آنان محشور خواهد بود. وقتی محبت تا این اندازه کارساز است، چرا این گنج را نداشته باشیم؟

امام صادق(ع) می‌فرماید: دم مرگ، وقتی که جانتان به گلوگاه می‌رسد، بیشترین نیاز را به محبت ما دارید. اگر حب ما در دلتان بود، فرشته مژده‌رسان می‌آید و می‌گوید: هراسی نداشته باش، که ایمن شدی. (48)

آثار محبت اهل بیت(ع) در روایات، بسیار فراوان ذکر شده است، جمع‌بندی این آثار و منافع، بخصوص برای مرحله آخرت، در این عنوانها می‌گنجد: (49)

- موجب از بین رفتن گناهان می‌شود. (50)

- دل را پاک می‌سازد. (51)

- در دل، حکمت جاری می‌سازد. (52)

- کمال دین است. (53)

- موجب برخورداری از شفاعت است. (54)

- نور در قیامت است. (55)

- ایمنی در قیامت است. (56)

- موجب ثبات در صراط است. (57)

- از آتش دوزخ نجات می‌دهد. (58)

- موجب محشور شدن با اهل بیت است. (59)

- انسان را بهشتی می‌سازد. (60)

- موجب خیر دنیا و آخرت و نجات از عذاب قبر است. (61)

حضرت رسول(ص) فرمود: خداوند به هر کس محبت امامان از اهل بیت مرا روزی کند به خیر دنیا و آخرت رسیده و بی شک اهل بهشت است و در حبّ اهل بیت من بیست خصلت و فایده است، ده تا در دنیا و ده تا در آخرت. (62)

توجه به آثار و برکات این محبت، سبب شیفتگی انسان به اهل بیت(ع) می‌شود و این گوهر گرانبها را در نظر افراد، ارزشمند می‌سازد. نمونه‌های متعددی نقل شده از کسانی که به خواب زندگان آمده‌اند و چون از اوضاع و احوال پس از مرگ از آنها سؤال شده، در پاسخ گفته‌اند: بازار عمل خیلی کساد است، آنچه ما را نجات داد، محبت خاندان پیامبر بود. این نیز بخشی از نیازمندی ما را به محبت و کارساز بودن مودت اهل بیت نشان می‌دهد.

7- ارزش جلوه دادن محبت اهل بیت(ع)

وقتی کاری مورد تقدیر و تشویق قرار می‌گیرد و به عنوان «الگو» مطرح می‌شود، در دیگران هم جذب و کشش ایجاد می‌کند. ارزشگذاران جامعه، مسؤولان فرهنگی هنری، برگزارکنندگان مسابقات، جایزه‌دهندگان، اینها همه در ارزش به شمار آمدن این محبت نقش دارند. وقتی کسی به خاطر شعر گفتن یا قصه نوشتن یا کتاب خواندن در مورد ائمه(ع) تشویق شود، هم محبت پیدا می‌کند و هم به خاطر این پیوند، احساس عزت و سربلندی دارد. چون می‌داند که این کیف و چادر و کتاب و جایزه را به خاطر این موضوع جایزه گرفته است و از آن قضیه، خاطره شیرینی به یادش می‌ماند که در پدید آوردن این جذب، مؤثر است.

افراد نسبت به هر چه مورد تشویق و احترام قرار می‌گیرند، از جمله گرایشهای مذهبی و علاقه به اهل بیت، به آنها علاقه بیشتری پیدا می‌کنند و اگر بی توجهی و برخورد سرد ببینند، دلسرد و زده می‌شوند. در این زمینه، بخصوص تشویق در حضور دیگران مؤثرتر است. البته باید دقت کرد که تشویق، حالت «رشوه» پیدا نکند.

در جامعه به هر چه بها داده شود، هم نسبت به آن گرایش پیدا می‌شود و هم طرفداران، با غرور و افتخار آن را مطرح می‌کنند. مثلاً وقتی از جوانها می‌پرسند: درباره چه چیزی شعر می‌گویید، اغلب می‌گویند: عشق، بهار، دوستی، زندگی، گل و بلبل و... وقتی از نوجوانان و جوانان پرسیده می‌شود: چه کتابهایی می‌خوانید، می‌گویند: رمان، کتابهای علمی، داستانهای تخیلی و...

گویا سختشان است بگویند که درباره خدا و نماز و ائمه (ع) شعر می‌گوییم یا کتابهای مربوط به اهل بیت (ع) و کتب دینی می‌خوانیم. چون از این جهت مورد تشویق قرار نمی‌گیرند و با نام اینها آب دهان‌شان راه نمی‌افتد و احساس غرور شخصیت و بالیدن و فخر فروختن نمی‌کنند.

باید شرایطی پیش آورد که اگر کسی درباره اهل بیت (ع)، شعر گفت، شعر حفظ کرد، حدیث حفظ کرد، کتاب خواند، قصه نوشت، فیلم ساخت، تابلوی هنری کشید، یا حتی نام ائمه (ع) را داشت یا نام اهل بیت (ع) را روی فرزند خود گذاشت، احساس افتخار و سربلندی کند و این را ارزش احساس کند و ارزنده تلقی کند. حب اهل بیت، لطف و موهبت ویژه الهی است که در دلهای شایسته جای می‌گیرد. به فرموده حضرت رضا (ع):

«يَهْدِي اللّٰهُ لِرَوْلَاتِنَا مَنْ اَحَبَّ» (63).

خدا هر که را دوست بدارد، به ولایت ما راهنمایی می‌کند. به قول شهریار:

چه شاعران که هم اهل صفا و مرد رهند

ولی «مقام ولایت» به هرکسی ندهند

معمولاً اشخاصی که به خاطر مثلاً نام علی، مهدی، فاطمه، حسین و... در مناسبت‌های ویژه امامان، جایزه می‌گیرند، نسبت به این نام‌ها و صاحبان آنها علاقه پیدا می‌کنند و دیگران هم آروز می‌کنند که کاش چنین نام‌هایی داشتند و به مواهب و هدایایی نایل می‌شدند. به این نکته باید چنان ظریف عمل شود که شوق داشتن چنین نام‌هایی در دل ایجاد شود، نه آنکه به خاطر نداشتن این اسامی، عقده و بدبینی و احساس حقارت پدید آید و اثر منفی به بار آورد. این محبت باید چنان نفیس و قیمتی معرفی شود که دارنده آن، به داشتنش افتخار کند و آن را کوچک نشمارد. توصیه امام صادق (ع) است که: مودت و دوستی ما را کوچک نشمارید، چرا که از باقیات صالحات است. (64)

مهر تو را به عالم امکان نمی‌دهم

این گنج، پربهاست، من ارزان نمی‌دهم

وقتی از رسانه‌ها، تلویزیون، مسابقات و گزارشها، «الگو» معرفی می‌شود، تأثیرگذار است و همان الگوی مطرح شده، محبوب دلها می‌شود، خواه یک فوتبالیست باشد، یا آوازخوان، یا حافظ قرآن، یا مخترع، یا نقاش و شاعر و هرکس در هر زمینه و موردی مورد تشویق و

تکریم قرار گیرد، همان «جهت»، مورد توجه مخاطبان اینگونه برنامه‌ها واقع می‌شود. تشویق یک هنرپیشه، گرایش به هنر را افزایش می‌دهد، تشویق یک حافظ قرآن، علاقه به قرآن و قرائت و حفظ، پدید می‌آورد و بزرگداشت یک دانش‌آموز موفق در المپیادهای علمی، گرایش علمی جوانان را بالا می‌برد.

چهره‌ها، شعرها، شاعران و شخصیت‌های علمی، ادبی و هنری که حتی در کتب درسی کودکان و نوجوانان مطرح می‌شود، محبت و علاقه می‌آفریند. از این رو در گزینش اینگونه چهره‌ها نیز باید دقت کرد، چون معرفی یک شاعر ولایی و انقلابی، نوعی الگو دادن است و گرایشهای مذهبی و اهل‌بیتی می‌آورد.

امام صادق(ع) فرمود:

«يَا مَعْشَرَ الشَّيْعَةِ! ... عَلَّامُوا أَوْلَادَكُمْ شِعْرَ الْعَبْدِي
فَإِنَّ زَوْجَهُ عِلْمِي دِينَ اللَّهِ.» (65)

ای گروه شیعه! به فرزندانان شعر «عبدی» را بیاموزید، چرا که او بر دین خداست.

این توصیه امام صادق(ع) که شیعیان شعر عبدی کوفی(66) را به بچه‌هایشان یاد بدهند، بزرگترین تشویق و الگودهی است. شعر عبدی، از فضیلت‌های اهل بیت(ع)، موج می‌زد. «سید حمیدری» که از شاعران متعهد شیعه است می‌گفت: هر کس حدیثی بگوید از فضایل علی(ع) و اهل بیت(ع) که من آن را در شعرم نگفته‌ام، این اسبم را به او می‌بخشم!

ابوطالب، پدر حضرت علی(ع) از موحدان و مؤمنان به پیامبر اکرم بود و در وصف او اشعاری سروده است. نقل است که حضرت علی(ع) دوست می‌داشت که شعرهای ابوطالب نقل و تدوین گردد و فرمود: آنها را یاد بگیرید و به فرزندانان هم بیاموزید، چرا که ابوطالب، بر دین خدا بود و در شعر او دانش بسیاری است:

«كَانَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (ع) يُعْجِبُهُ أَنْ يُرْوَى شِعْرُ أَبِي طَالِبٍ
وَإِنَّ يُدَوِّنَ وَقَالَ: تَعَلَّمُوهُ وَعَلَّمُوهُ أَوْلَادَكُمْ، فَإِنَّهُ
كَانَ عَلِيٌّ دِينَ اللَّهِ وَفِيهِ عِلْمٌ كَثِيرٌ.» (67)

این نیز نمونه دیگری در الگودهی فرهنگی و ادبی و توجه به محتوا و درونمایه مثبت و سازنده شعر و شاعر است که در انتقال به فرزندان باید مورد توجه قرار گیرد.

دختر ابو الأسود دوتلی وقتی فهمید که خلیفه، عسل را فرستاده تا محبت اهل بیت(ع) را از دل آنها بیرون کند، آنچه را خورده بود، پس آورد، و نخواست با خوردن عسل، مهر آل علی را از دست بدهد. (68) معلمان در این مسائل خیلی می‌توانند خط دهی داشته باشند و به گرایشها و الگوگیریهای نوجوانان جهت بدهند. حتی اگر یک دختر و

پسر غیر متعهد، به خاطر اینکه اسمشان مهدی یا زینب و فاطمه است جایزه بگیرند، همین تأثیر ضمنی در ایجاد محبت می‌کند. اگر اهدای جوایز، در سالروز مناسبت‌های دینی و اهل‌بیتی انجام گیرد، بخصوص ولادتهای معصومین، در ایجاد زمینه‌های گرایش مؤثر است. در احادیث شفاعت آمده است که روز قیامت، حضرت زهرا(س) شیعیان را شفاعت می‌کند. آنان که مورد شفاعت قرار گرفته‌اند، از خدا می‌خواهند که منزلت و قدرشان آن روز معلوم گردد. به آنان خطاب می‌شود: برگردید و بنگرید، هرکس به خاطر محبت فاطمه(س) شما را دوست داشته، یا به شما طعام و لباس داده و آب نوشانده، یا از آبروی شما دفاع کرده، دست او را بگیرد و وارد بهشت سازید. (69) این نیز نشان دهنده ارزش این محبت و اثربخشی آن در قیامت است. برگرفته از کتاب راههای ایجاد محبت اهل‌بیت به قلم جواد محدثی

- 4 - وسائل الشیعه، ج 3، ص 411، بحارالانوار، ج 98، ص 118 .
- 5 - بحارالانوار، ج 97، ص 230 .
- 6 - بحارالانوار، ج 97، ص 228 - 230 .
- 7 - همان.
- 8 - همان، ج 63، ص 448 .
- 9 - همان، ج 101، ص 114 .
- 10 - وسائل الشیعه، ج 10، ص 410، بحارالانوار، ج 98، ص 124 و 136 .
- 11 - بحارالانوار، ج 98، ص 123 .
- 12 - همان، ص 121 .
- 13 - از جمله در برنامه‌های جنبی «شب شعر عاشورا» که همه ساله در شیراز برگزار می‌شود، مراسم «تربت نوشانی» به افراد جلسه است، شربت زعفران آمیخته به تربت را در کام همه حضار به مقدار یک قاشق یا نیم استکان می‌ریزند، این برنامه، نقش عجیبی در ایجاد عشق و علاقه به امام حسین(ع) و تغییر حالت روحی افراد دارد.
- 14 - سفینه البحار (چاپ جدید)، ج 2، ص 17.
- 15 - مائده: 119، توبه: 100، مجادله: 22، بینه: 8.
- 16 - مائده: 54.
- 17 - مفاتیح الجنان، ص 350 (زیارت امیرالمؤمنین، زیارت امین اللّه).
- 18 - مناقب ابن شهر آشوب، ج 1، ص 85.
- 19 - رجال کشی، ج 2، ص 473 و 381.
- 20 - همان، ص 685.

- 21 - تفسير عيَّاشي، ج 2، ص 231.
- 22 - همان.
- 23 - بحار الانوار، ج 26، ص 124 .
- 24 - همان، ص 146 .
- 25 - همان، ج 23، ص 313 .
- 26 - مریم، آیه 58 .
- 27 - بحار الانوار، ج 26، ص 224 .
- 28 - غاشیه، آیه 26 .
- 29 - بحار الانوار، ج 7، ص 203 .
- 30 - همان، ج 8، ص 41 .
- 31 - همان.
- 32 - همان، ج 2، ص 206 .
- 33 - همان، ج 65، ص 43 .
- 34 - همان، ج 9، ص 112 .
- 35 - میزان الحکمه، ج 5، ص 233 .
- 36 - برای مطالعه متن این احادیث فراوان می‌توانید از «المعجم المفهرس» بحار الانوار، واژه شیعه، بهره بگیرید.
- 37 - بحار الانوار، ج 23، ص 232.
- 38 - پیامبر اکرم (ص): «اساس الاسلام حبّی و حبّ اهل بیتی»، (کنز العمّال، ج 12، ص 105).
- امام باقر (ع): «حبّنا اهل البيت نظام الدّین»، (امالی شیخ طوسی، ص 296).
- 39 - پیامبر اکرم (ص): «مَنْ أَحَبَّنَا فَقَدْ أَحَبَّ اللَّهَ وَ مَنْ أَبْغَضَنَا فَقَدْ أَبْغَضَ اللَّهَ»، (امالی صدوق، ص 386)؛ در زیارت جامعه کبیره نیز می‌خوانیم: مَنْ أَحَبَّكُمْ فَقَدْ أَحَبَّ اللَّهَ.
- 40 - پیامبر اکرم (ص): «... مَنْ أَحَبَّ هَوَاءَ فَقَدْ أَحَبَّنِي وَ مَنْ أَبْغَضَهُمْ فَقَدْ أَبْغَضَنِي»، (تاریخ دمشق «ترجمه الامام الحسین»، ص 91).
- 41 - امام باقر (ع): «انّی لأَعلَمُ انّ هذا الحبّ الذی تحبّونا لیس بشیءٍ صَنَعْتُمُوهُ وَلَکِنَّ اللَّهَ صَنَعَهُ»، (المحاسن، ج 1، ص 246).
- 42 - امام صادق (ع): «حبّنا اهل البيت افضلُ عبادة»، (المحاسن، ج 1، ص 247).
- 43 - امام صادق (ع): «لا تستصغروا مودّتنا، فانّها من الباقيات الصّالحات»، (مناقب ابن شهر آشوب، ج 4، ص 215).
- 44 - بحار الانوار، ج 27، ص 193.
- 45 - میزان الحکمه، ج 2، ص 237.
- 46 - بحار الانوار، ج 17، ص 13؛ میزان الحکمه، ج 2، ص 242.
- 47 - بحار الانوار، ج 37، ص 335.
- 48 - همان، ج 6، ص 187.
- 49 - این آثار و عناوین برگرفته از کتاب «اهل البيت في الكتاب والسنة» محمدی ری‌شهری است.

- 50 - پیامبر اکرم (ص): «حبنا اهل البيت يكفر الذنوب و يُضعف الحسنات» (ارشاد القلوب، ص 253).
- 51 - امام صادق (ع): «لا يحبنا عبدٌ حتى يطهر الله قلبه» (دعائم الاسلام، ج 1، ص 73).
- 52 - امام صادق (ع): «من احبنا اهل البيت و حقق حبنا فى قلبه جرت ينابيع الحكمة على لسانه» (المحاسن، ج 1، ص 134).
- 53 - پیامبر اکرم (ص): «حب اهل بيتى و ذريتى استكمال الدين» (امالى صدوق، ص 161).
- 54 - پیامبر اکرم (ص): «شفاعتى لأمتى من احب اهل بيتى و هم شيعتى» (تاريخ بغداد، ج 2، ص 146).
- 55 - پیامبر اکرم (ص): «اكثرکم نوراً يوم القيامة اكثرکم حُباً لآل محمد»، (بشارة المصطفى، ص 100).
- 56 - پیامبر اکرم (ص): «من احبنا اهل البيت حشره الله تعالى آمناً يوم القيمة»، (عيون اخبار الرضا، ج 2، ص 220).
- 57 - پیامبر اکرم (ص): «اثبتتكم قدماً على الصراط اشدكم حُباً لأهل بيتى»، (فضائل الشيعة، ص 48).
- 58 - امام صادق (ع): «والله لا يموت عبد يحب الله و رسوله و يتولى الأئمة (ع) فتمسه النار»، (رجال نجاشى، ج 1، ص 138).
- 59 - پیامبر اکرم (ص): «من احبنا اهل البيت فى الله حُشر معنا و ادخلناه مَعَنَا الجنة»، (كفاية الأثر، ص 296).
- 60 - پیامبر اکرم (ص): «اعلى درجات الجنة لمن احبنا بقلبه و نصرنا بلسانه و يده»، (المحاسن، ج 1، ص 251).
- 61 - پیامبر اکرم (ص): «من اراد ان ينجو من عذاب القبر فليحب اهل بيتى و من اراد دخول الجنة بغير حساب فليحب اهل بيتى فوالله ما احبهم احد الا ربح الدنيا والآخرة»، (مقتل الحسين خوارزمى، ج 1، ص 59).
- 62 - بحار الأنوار، ج 27، ص 78.
- 63 - بحار الأنوار، ج 16، ص 356.
- 64 - همان، ج 23، ص 250 (لا تستصغر مودتنا فانها من الباقيات الصالحات).
- 65 - الغدير، ج 2، ص 295.
- 66 - نامش سفيان بن مصعب است. وى از شاعران برجسته شيعة و مورد عنايت اهل بيت بود كه عمده شعر او پيرامون مدح و مرثيه اهل بيت است. در زمان امام صادق (ع) مى زيست. براى آشنايى با چهره او، از جمله ر.ك: ماهنامه كوثر، شماره 24 (اسفند 77) و «سفيان بن مصعب» از: سيد هاشم محمد.
- 67 - مستدرک وسائل الشيعة، ج 2، ص 625.
- 68 - درباره او ر.ك: ماهنامه كوثر، شماره 20 (آبان 77) و «ابوالأسود الدؤلى فى الميزان» از: محمد المنصور.
- 69 - بحار الأنوار، ج 8، ص 52